

Въ това врѣме при пункта J, прѣдъ укрѣп-
плението 26 между подстъпнитѣ линии на
неприятеля и турскитѣ фортификационни по-
стройки нѣмаше повече отъ 60 до 100 раз-
крача расстояние. Турскитѣ укрѣпления тука
не приличаха ни най-малко на гривицкитѣ
по своята важность, а се състояха само отъ
една линия стрѣлковихъ окопи за стрѣлцитѣ.
На този фронтъ Руситѣ бѣха изпратили най-
добритѣ си войници, между които и импера-
торската гвардия. На чело на тѣзи войски
се намираше генералъ Скобелевъ, войникъ съ
рѣдка неустрашимость. При все това, тѣ не
сполучиха да прѣвзематъ тѣзи толкова важ-
ни за тѣхъ позиции, на които недовършенитѣ
и непълнитѣ фортификациони постройки бѣха
едва отъ второстепенна отбранителна стой-
ность. Само този фактъ е достатъченъ да
оправдае титлата герои, която историята е
присъдила за защитниците на Плѣвенъ.

Около срѣдата на м. ноември, Руситѣ дой-
доха да замѣстятъ Ромѣнитѣ въ укрѣплението
Канлъ-табѣ, а тѣзи послѣднитѣ бѣха изпра-
тени при Метрополия, откъмъ западната стра-
на на обсадната линия. Ромѣнитѣ се спора-
зумѣваха съ турскитѣ войници, за да си по-
чиватъ сегисъ тогисъ и по този начинъ тѣ
прѣкъсваха по нѣкога отъ само себе си не-
приятелскитѣ дѣйствия. Тѣзи така да кажемъ